

ningen forbedret. Og her tror jeg at have paavist den mest praktiske Vej i de foregaaende Dage og i Sommer, da jeg nævnedes, at det Krav, der stærkest stilledes til os, var at faa Repræsentationen i Folketinget forbedret saaledes, at der i Virkeligheden blev ligelig Adgang for vort Folk til at præge Folketinget, med andre Ord, forbedret saaledes, at det blev et Spejlbillede af Folket, som vi ere vante til at sige her inde. Det faa vi kun paa tilfredsstillende Maade, naar vi tage Spørgsmaalet om en Forfatningsforandring op samtidig med Valgkredsspørgsmaalet. At det har sine Vanskeligheder, have vi talt om i de nu forløbne Dage, men Vanskelighederne ligge ikke i selve Sagen, men i Omstændigheder, som i og for sig ere Sagen uvedkommende. Naar det lykkes at samle Interesserne her i Landet saa stærkt for, at Folketinget faar en retfærdig Sammensætning, og det lykkes at skabe et Folketing med en retfærdig Sammensætning, have vi et Folketing, der ogsaa faar Kraft til at gennemføre yderligere Forfatningsforandringer, som vi trænge til, og saa kunne vi forhandle om dem, fordi alle Partier have en Følelse af, at vi ere en retfærdig Repræsentation, og at vor Mening kan paa retfærdig Maade gøre sig gældende under Forhandlingerne.

Her komme vi til et Spørgsmaal, som i alle saadanne Tilfælde er overordentlig vigtigt, det er: Hvilken Magt staar der bagved de Fordringer, der fremsættes? Hvis en lille Dreng siger til sin Fader: Naar jeg bliver stor, vil jeg tjene mange Penge til dig, vil Faderen glæde sig over den gode Villie hos Drengen, men han vilde ikke være meget klog, om han begyndte at udstede Veksler paa disse Fremtidsmuligheder, som hans lille Søn stillede op for ham. Han vilde sige til sig selv: Det betyder ikke saa meget, hvad en siger til mig, at han vil gøre, som hvad han virkelig kan. En praktisk Mand vil altid spørge overfor en saadan Udsigt: Hvilken Magt staar der bagved? Hvad kan vedkommende, som lover dette? Og derfor rejser sig ganske naturligt ved dette Forslag om en Grundlovsforandring det Spørgsmaal: Hvilken Magt staar der bagved dette Forslag?

Men naar man da spørger om det, kan man ikke, naar man vil være fuldt nøgtern i sin Besvarelse, sige, at der staar nogen stor Magt bagved. Thi for at gennemføre en Grundlovsforandring er det uimodsige- lig nødvendigt, at man har en Regering, der fører an i Forhandlingerne, i Kampen,

om man vil, derom. Men denne Regering har jo sagt, at dette Ministerium kan ikke, medmindre de politiske Forhold noget ændres, optage en Kamp om Forfatningsspørgsmaalet. Og, mine herrer, vi ere alle enige om, antager jeg, at en saadan Forfatningsforandring, som her foreligger, gennemføres ikke i vort Land uden Kamp. Nu hørte jeg nok, at Konseilspræsidenten i Dag erklærede, at det var ikke saa absolut ment, at Ministeriet ikke vilde gaa med til en Kamp. Naar Forholdene forandrede sig saaledes, at der i Tinget dannede sig Flertal om Spørgsmaalet, vilde Ministeriet gaa med til en Kamp. Men det er en Udtalelse, der vel kan bruges for den, der følger med, men for den, der skal gaa i Spidsen, er ogsaa denne Udtalelse temmelig vag. Og ville vi endvidere se, hvorledes de Medlemmer, der slutte sig til Forslaget, stille sig, faldt der forleden Dag en meget interessant Udtalelse i saa Henseende fra det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Det ærede Medlem sagde i en Ordveksling med det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) følgende: „Det ærede Medlem ved godt, at med en Regering, der holder paa de kongevalgtes Opløselighed, er, naar Regeringen har Mindretal i dette Ting, en Grundlovsændring umulig indtil den Dag, da en Regering, der har dette Standpunkt, har Flertallet i dette Ting med sig og kan skride til Handling“. (Afbrydelse af *Borgbjerg*). Ja, jeg bebrejder ikke det ærede Medlem, at han har sagt det, saa det ærede Medlem kan godt for en Gangs Skyld tie. Men altsaa, det ærede Medlem sagde, at en Grundlovsændring med en saadan Regering som den nuværende er umulig. Der skal først skabes et Flertal i dette Ting for en saadan Grundlovsændring, før der kan være Tale om, at man kan føre den igennem. Men naar dette er det faktiske Forhold, er der jo ikke meget ved det, vi have faaet stillet i Udsigt, at naar vi ville vedtage den Valgkredsordning, som her er foreslaaet, vil man fra de Herrer Side arbejde ivrigt for at faa en Grundlovsforandring knyttet dertil eller, rettere sagt, føjet til umiddelbart derefter. Thi de herrer erkende selv, at der er slet ingen Udsigt for en Grundlovsforandring, og derfor kunne vi gaa ud fra, at hvis vi fulgte de herrer og vedtog Valgkredsloven, blev det i Virkeligheden en Forlængelse og Udvidelse af den midlertidige Valgkredslov, som vi i 1894 fik, og som man ogsaa den Gang talte om skulde være midlertidig, men som nu har været gældende i 15 Aar.